

Gevaarlijk spel

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Marjolein van der Gaag

ISBN: 978-90-484-2296-8
NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

GEVAARLIJK SPEL

MARJOLEIN VAN DER GAAG

Het hartverscheurende tafereel dat zich voor mijn ogen afspeelt, bezorgt me koude rillingen. Terwijl het kleine meisje aan de hand van een oudere vrouw naar het gat in de grond loopt, sla ik mijn lange dikke winterjas dicht erom heen. Ik probeer te slikken, maar de brok in mijn keel maakt dat onmogelijk.

In trance staar ik naar het jonge blonde kind in haar knalroze winterjack. Haar paardenstaart danst in groot contrast met de situatie vrolijk op en neer. Het kind heeft dezelfde grote groene ogen als Paul.

Paul... Ongemerkt leg ik m'n hand op mijn buik. M'n collega Jan, die in een zwart pak naast me staat, kijkt me bezorgd aan. Ik weet dat ik er afgetobd uitzie. Mijn gezicht ziet grauw en ik heb al dagen nauwelijks iets gegeten. Geen hap wil door mijn keel. Ik ben misselijk, kotsmisselijk. Door mijn zwangerschap, maar ook vooral van verdriet.

Het is een grauwe dag. Typisch een dag voor een begrafenis. De wolken hangen dreigend boven de stille, vredige begraafplaats. Het is wachten tot de regen met bakken uit de hemel komt. Iedereen heeft de zwarte paraplu's, eigendom van het rouwcentrum, in de aanslag. Maar tot nu toe is het droog.

Het meisje, – ik weet dat ze Jasmijn heet – gaat op haar hurken zitten. De harde gure wind doet enkele blonde haren uit haar paardenstaart ontsnappen. Het kind opent haar kleine handje en witte rozenblaadjes dwarrelen op de eikenhouten kist. “Dag papa!”

Ze draait zich om en holt over het gras terug naar de lange blonde vrouw, die zwaar leunend op een eveneens blonde man verdoofd naar de grond staart. Pauls vrouw Marloes. Ik herken haar van het personeelsuitje van onze redactie, waarbij ook de partners waren uitgenodigd. Ik heb haar toen alleen maar even de hand geschud, want hoe stel je je in vredesnaam op tegenover de vrouw van je minnaar.

Aan de ene kant verwenste ik haar. Zij was degene die Pauls ring om haar vinger droeg – die door mij zo begeerde ring – en zij was ook

degene die een kind van hem had gekregen. Maar daarnaast voelde ik me ook schuldig. Paul was haar man en die probeerde ik uit alle macht bij haar weg te kapen. Zoiets doen keurig opgevoede vrouwen toch niet. Zoiets doe je een andere vrouw toch sowieso niet aan. Is dat geen ongeschreven regel? Mannen liegen en bedriegen, maar wij vrouwen hebben toch een pact met elkaar gesloten? Nou niet dus. Want als de verliefdheid je eenmaal in zijn greep heeft, is er geen houden meer aan. In liefde en oorlog is alles geoorloofd zeggen ze toch...

Temidden van collega's en Pauls familie en vrienden is er in ieder geval van mijn schuldgevoel weinig meer over. Iedereen bekommert zich om Marloes. Ik ben hier niemand. Pauls ouders, broers, vrienden, de naam Maaïke Landman zegt hen niets. Voor hen ben ik slechts één van Pauls collega's. We hebben onze uiterste best gedaan – vooral Paul vond dat nodig – om onze verhouding geheim te houden en voor zover ik weet en ook nu merk is dat in ieder geval heel goed gelukt.

Er is niemand die mij condoleert met mijn verlies. Niemand die een arm om mij heen slaat.

Mijn verdriet telt hier niet. Het bestaat voor de buitenwereld gewoonweg niet. Maar het tastbare bewijs van de liefde tussen Paul en mij groeit in mijn buik. Het is een groot geheim. Een geheim dat ik zelfs niet met Paul heb kunnen delen.

Ik voel dat ik begin te trillen op mijn benen. Ik kan me onmogelijk langer groot houden. De tranen stromen over mijn wangen. Jan slaat nu onhandig toch een arm om me heen. “Gaat het een beetje? Ik wist niet dat je Paul zo goed kende.”

Thuis in mijn knusse appartementje, midden in de stad, kruip ik in bed. Het is pas drie uur 's middags, maar ik ben doodmoe en heb het ijskoud. Maar ook mijn dikke dekbed kan me niet warmen. Ik hunker naar het grote warme lijf van Paul dicht tegen me aan. Het lichaam, dat nu koud in een kist onder de grond ligt. Nooit meer zal ik zijn lieve stem horen, zal ik in zijn ogen kijken, zijn lippen op de mijne voelen of zullen we samen lachen. Nooit meer...

Weer wellen de tranen op. Wanhopig vraag ik me af hoe het verder moet met mijn leven. Of beter gezegd met ons leven. Precies vijf dagen weet ik dat ik een baby verwacht. Een kindje van Paul en mij.

Vier dagen was ik over tijd toen ik besloot een zwangerschapstest te doen. Bij de drogisterij op het treinstation had ik op weg naar huis voor het eerst van mijn leven een test gekocht. Zenuwachtig liep ik met de verpakking in mijn hand naar de kassa. Ik voelde me hetzelfde als de eerste keer dat ik een pakje condooms kocht. De test brandde in mijn hand. Wat zouden de andere klanten in de winkel en het meisje achter de kassa wel niet denken?

Natuurlijk dachten ze helemaal niets. De jonge caissière toonde in ieder geval niet de minste belangstelling voor mijn aankoop. Verveeld haalde ze het artikel langs de scanner, pakte mijn briefje van 20 euro aan en gaf me het wisselgeld terug. Snel propte ik de test in mijn rode leren handtas en rende de winkel uit.

De gebruiksaanwijzing vertelde me dat ik het absorberende staafje drie tot zeven seconden in mijn urinestraal moest houden. Daarna moest de dop erop en kon het drie minuten wachten beginnen.

Ik moest mezelf dwingen niet om de tien seconden op het afleesvenstertje te kijken. Terwijl mijn hart als een bezetene tekeer ging, staarde ik al zittend op het aanrecht van mijn kleine vrolijk geel geverfde keukentje naar de secondewijzer van de klok. Normaal vloog de tijd, klaagde ik altijd dat er te weinig uren in een dag en te weinig dagen

in een week zaten. Maar wat ik allemaal niet in deze eeuwig durende drie minuten had kunnen doen...

Toen de secondewijzer eindelijk aangaf dat ook de derde minuut voorbij was, sprong ik van het aanrecht. Ik staarde naar de test. De twee blauwe streepjes lieten niets aan duidelijkheid te wensen over: ik was zwanger!

Vreugde maakte zich van mij meester. Dit was wat ik wilde: een kind van Paul. Deze zwangerschap zou ons nog dichter bij elkaar brengen. Nu zou hij eindelijk bij Marloes weggaan en definitief voor mij kiezen. Deze liefdesbaby was het duwtje in de rug dat hij nodig had.

Toch voelde ik me nerveus. Want hoe zou Paul reageren op mijn blijde nieuws? Hij wist dat ik graag kinderen wilde. Toen we op een keer na een heerlijke vrijpartij loom tegen elkaar aan in bed lagen, spiegelde hij mij onze toekomst voor. Of in ieder geval de toekomst waarin ik wilde geloven. Eentje met tenminste twee vrolijk rondrennende kinderen. "Zo'n klein meisje met precies dezelfde sproetjes en mooie rode krullen als haar moeder en een jongetje dat even stoer is als zijn papa," vertelde hij me met een verliefde blik in zijn ogen.

Desondanks was de werkelijkheid nog altijd dat hij was getrouwd met Marloes en samen met haar al een dochtertje had. Waarschijnlijk had hij een paar jaar geleden tegen haar in verliefde toestand min of meer dezelfde woorden gebruikt. Maar dat idee verdrong ik.

En zo ook het stemmetje in mijn hoofd dat me vertelde dat Paul nu zeker nog niet toe was aan een nieuw gezin. Dat hij eerst zijn verleden moest afsluiten. Maar zou hij dat zonder die baby op komst ook doen?

Hoewel hij mij al zo vaak had gezegd dat de liefde tussen hem en Marloes over was, bleef het tot nu toe slechts bij woorden. Het was Marloes die op feestjes naast hem stond en op zondagochtend met hem aan het ontbijt zat. Natuurlijk snapte ik ook wel dat Jasmijn de boel compliceerde, maar ook ik had mijn gevoelens. Ik kon toch niet eeuwig op hem blijven wachten.

Dat ik had besloten met de anticonceptiepil te stoppen, had ik hem dan ook niet verteld. Een ongelukje. Zo ging ik het aan hem verkopen.

Ik had me voorgenomen het Paul meteen die avond te vertellen. Hij had aan het einde van de middag nog een interview, maar daarna zou hij naar mij toe komen. Welk excuus hij dit keer tegen Marloes had opgehangen, wist ik niet. Maar kennelijk vond ze het prima dat haar man druk bezet was en koesterde ze geen argwaan.

Paul zou tegen achten op de stoep staan. Ik had besloten nasi met garnalen te maken, iets wat Paul graag lustte, en ging in mijn keukentje aan de slag. Ik kookte de rijst, roerbakte wat uien, champignons en taugé en voegde als laatste de garnalen toe, die ik voor de lekkere smaak een tijdje in de knofflookolie had laten staan.

Daarna liep ik naar mijn slaapkamer. In twee mooie zilveren lijstjes op het antieken bolbuik-ladenkastje dat nog van mijn oma was geweest, prijkten een foto van mij en mijn zusje Sanne en eentje van mij samen met mijn ouders. De eerste was vijf jaar geleden gemaakt in de jungle van Suriname. Sanne en ik waren toen allebei na een jarenlange relatie weer vrijgezel en hadden besloten samen een reisje te gaan maken. In totaal waren we vier weken naar Curacao, Sint Maarten en Suriname geweest. Het was een mooie reis geworden, waarin we als zussen nog dichter naar elkaar toe waren gegroeid.

De tweede foto was nog wat ouder dan die van mij en Sanne. Ik was net afgestudeerd aan de School voor Journalistiek en op dat heuglijke feit hieven wij onze champagneglazen in de lucht. Zelden heb ik mijn ouders zo trots zien kijken en dat maakte deze foto dan ook een lijstje waard.

Graag had ik er nog een derde lijstje naast gezet. Maar Paul was daar faliekant op tegen geweest. Hij wilde absoluut geen sporen van hem bij mij in huis. Ja, een tandenborstel en een onderbroek, dat was prima. Maar een foto ging wat hem betreft veel te ver. “Als er nu eens een andere collega over de vloer komt of iemand anders die mij ook kent, dan hebben we een groot probleem,” vond hij.

Ik zuchtte. Aan deze uitspraak wilde ik niet denken. Want als een foto in een lijstje al een probleem was, hoe groot was het probleem in mijn buik dan wel niet. Oké, niet aan denken. De baby was een ongelukje, prentte ik mezelf in. “Het was kennelijk voorbestemd. Ons kleine wonderdje,” oefende ik de tekst hardop voor de spiegel.

Na een verfrissende douche, pakte ik het blauwe linnen jurkje dat ik al had klaargelegd van de stoel. Het zat als gegoten en liet een flink decolleté zien. Ik stak mijn lange krullende haar op, bracht wat subtiële make-up aan – Paul hield niet van te opzichtig – en deed mijn lievelingsgeurtje op.

Weer in de woonkamer zag ik dat het al bijna acht uur was. Ik keek uit het raam van mijn appartement op de tweede etage, maar Paul was nog in geen velden of wegen te bekennen.

Ik stak alvast wat kaarsen aan en haalde een fles witte wijn tevoorschijn. Terwijl ik de fles ontkurkte, realiseerde ik me opeens dat ik helemaal geen alcohol meer mocht. Ik zuchtte. Een glas wijn kon ik nu eigenlijk wel heel goed gebruiken.

Maar verstandig als ik was, zette ik de fles terug in de koelkast en haalde een pak yoghurtdrink tevoorschijn. “Dat vinden baby’tjes vast lekker,” grapte ik in mezelf, terwijl ik met mijn hand over m’n platte buik wreef.

Toen Paul er om kwart over acht nog niet was, begon ik te ijsberen. Hij was eigenlijk altijd op tijd en anders belde hij wel. Zou ik hem bellen? Ik besloot hem nog een kwartiertje te geven. Maar om half negen was er nog geen teken van Paul. Geïrriteerd pakte ik mijn telefoon en belde zijn nummer. Vijf keer ging het toestel over. “Dit is de voicemail van Paul Kamp. Spreek uw bericht in na het signaal, dan bel ik u zo snel mogelijk terug.”

Nadat het me ook het volgende uur niet lukte om contact met Paul te krijgen, begon ik me zorgen te maken. Er zou toch niets gebeurd zijn? Het was slecht weer en er was ijsel voorspeld. Voor mijn ogen zag ik Pauls zwarte Volkswagen Passat al om een boom gevouwen staan. Ik schudde dat beeld echter van me af. Paul was een ervaren automobilist.

Maar ik voelde me ook boos. Liet hij me soms zomaar zitten?

De minuten kropen voorbij. Wat moest ik nu in godsnaam doen? Om half elf besloot ik naar bed te gaan. Maar ik wist dat ik geen oog dicht zou doen.